

Copilul creștea plin de înțelepciune –
comentariu evanghelic al Pr. Alberto Maggi OSM

Lc 2,22-40

22 După ce s-au împlinit zilele purificării lor, după Legea lui Moise, l-au dus la Ierusalim ca să-l ofere Domnului, 23 după cum este scris în Legea Domnului: *Orice prim născut de parte bărbătească va fi declarat sfânt pentru Domnul* 24 și să aducă jertfă, după cum este scris în Legea Domnului, *o pereche de turturele sau doi pui de porumbel*. 25 Și iată că era la Ierusalim un om cu numele Simeon și acesta era un om drept și evlavios care aștepta consolarea lui Israel și Spiritul Sfânt era asupra lui. 26 Îi fusese revelat de Spiritual Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-l vedea pe Cristosul Domnului. 27 A fost condus de Spiritul Sfânt la templu, iar când părinții l-au adus pe copilul Isus, ca să îndeplinească prescrierile Legii cu privire la el, 28 l-a luat în brațele sale și l-a binecuvântat pe Dumnezeu spunând: 29 „Acum eliberează-l, Stăpâne, pe slujitorul tău în pace, după cuvântul tău, 30 pentru că ochii mei au văzut mântuirea ta 31 pe care ai pregătit-o în fața tuturor popoarelor: 32 luminează spre luminarea neamurilor și spre gloria poporului tău Israel!” 33 Tatăl și mama lui se mirau de cele spuse despre el. 34 Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama lui: „Iată, acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora în Israel și ca semn care va stârni împotrivire – 35 ca să se dezvăluie gândurile din multe inimi – iar ție, o sabie îți va străpunge sufletul”. 36 Era acolo și Ana, profetesa, fiica lui Fanuel, din tribul lui Așer. Aceasta era mult înaintată în vârstă. După ce trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria ei, 37 era acum văduvă și ajunsese la optzeci și patru de ani. Ea nu părăsea templul, slujind zi și noapte prin posturi și rugăciuni. 38 Venind și ea chiar la aceeași oră, îl preamărea pe Dumnezeu și vorbea despre [copil] tuturor celor care așteptau eliberarea Ierusalimului. 39 Când au împlinit toate după Legea Domnului, s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret. 40 Iar copilul creștea și se întărea, plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra lui.

Cu toate că părinții lui Isus au avut o experiență extraordinară a Spiritului și în mod particular mama sa, ei sunt încă ancorați de tradiția poporului care vede raportul cu Dumnezeu bazat pe respectarea, pe ascultarea legii sale.

Evanghelistul în acest episod vrea să anticipeze, să prefigureze, dificultatea pe care Isus o va avea în a propune poporului său, o relația diversă cu Dumnezeu, nu bazat pe respectarea legilor sale, ci pe acceptarea Spiritului Său, a iubirii Sale.

Iată așadar că evanghelistul, în episodul cunoscut ca: prezentarea la Templu, prezintă două grupuri contrare. Un grup al părinților lui Isus care poartă copilul pentru împlinirea unui rit inutil, pentru că ei intenționau să-l facă fiul lui Avram pe cel care este deja, de fapt, Fiul lui Dumnezeu.

De altă parte, omul Spiritului, Simeon, intenționat să împiedice acest rit inutil. Părinții merg pentru purificarea mamei – pentru că nașterea unui copil o făcea impură pe mamă și deci femeia trebuia purificată printr-o ofertă, și aici avem oferta celor mai săraci, a unei perechi de turturele - și mai ales pentru a plăti răscumpărarea fiului.

Fiecare întâi-născut bărbat care se naștea, de fapt, Domnul îl dorea pentru sine. Dacă părinții îl doreau, trebuiau să plătească echivalentul a douăzeci de zile de muncă, adică cinci sicli. Ei bine, evanghelistul, în timp ce Maria și Iosif cu copilul

se îndreaptă spre Templu pentru a îndeplini acest rit, se prezintă spre surprindere – evanghelistul folosește o expresie care indică mirare: **Iată, că era la Ierusalim un om cu numele Simeon**, Simeon (care înseamnă "Domnul este ascultat"), este omul Spiritului care încearcă să împiedice un rit inutil.

De fapt Simeon ia copilul în brațe, în timp ce părinții vroiau să îndeplinească prescrierile legii, și pronunță o profeție care îi lasă nedumeriți pe părinți. De fapt spune că Isus va fi **gloria poporului său Israel**, și aceasta era cunoscut de Maria și Iosif, era misiunea lui Mesia, a Fiului lui Dumnezeu, dar, noutatea, **lumină spre luminarea neamurilor**, adică a popoarelor păgâne. Iubirea lui Dumnezeu, anunțată de Simeon, este universală, nu mai este pentru un popor – poporul ales – ci este pentru toată umanitatea.

Așadar dușmanii lui Israel, adică păgânii, nu va mai trebui să fie – așa cum credeau, cum tradiția o prezenta – să fie dominați, ci recunoscuți ca frați. Apoi Simeon, Mariei îi dă o binecuvântare, care se termină într-o manieră neobișnuită.

Spune că Isus - și prezintă ceea ce apoi Luca mai târziu în evanghelia sa îl va prezenta ca "**o piatră**", o piatra care poate fi unghiulară, care este necesară unei construcție, sau o piatră care face pe oameni să se împiedice, care sdrobește - și de fapt, va spune de Isus că **El este pus spre căderea și spre ridicarea multora în Israel și ca semn care va stârni împotrivire, și ție**, așadar se adresează Mariei, mamei lui Isus, **o sabie îți va străpunge sufletul**, adică viața ta. Care este semnificația acestei săbii care străpunge întreaga viață a Mariei?

Sabia, fie în Vechiul ca și în Noul Testament, este figura Cuvântului lui Dumnezeu, care este eficace precum o spadă, iar autorul scrisorii către Evrei va spune că "**cuvântul lui Dumnezeu este ca o spadă care pătrunde până la încheieturi și la măduvă, până la dividerea sufletului și a spiritului**" (Ev 4,12).

Deci Simeon la Maria, care reprezintă poporul lui Israel, îi anunță că cuvântul acestui Fiu pentru ea va fi precum o spadă care o va constrânge să facă alegeri, și alegeri foarte dureroase. De fapt, în episodul care urmează, evanghelistul va prezenta regăsirea lui Isus în Templu, iar primele și singurele cuvinte ale lui Isus adresate mamei, vor fi cuvinte de mustrare. Este încă lung drumul Mariei. Maria va trebui să înțeleagă că din mama Fiului, va trebui să se transforme în discipolă. Un drum lung și dureros, precum o spadă care divide sufletul.